

phóng lên bờ sau khi Heiniger căn dặn chủ canot, tức TC28 và tên tài công, tức Lyly, chờ họ trở lại nửa giờ sau.

Họ đi hấp tấp vì Korsakow muốn trở lại đảo Dừa sớm để tắm với Lyly. Hấn hỏi Heiniger và bọn Vẹm:

- Nhanh lên! Ta không thể bỏ Madame Dumas tắm một mình giữa bãi hoang rất là nguy hiểm. Khi nãy chúng ta đi mà không ai nói với nàng một lời. Thật là bất lịch sự quá! Ta phải trở về ngay mới được.

Một điều lạ lùng là Heiniger nghe Korsakow nói thế mà hấn chẳng lên tiếng về sự hiện diện của nàng trong lớp tài công! Y như chính hấn chưa nhận ra nàng? Hấn nói với Korsakow:

- Phải đấy! Chúng ta chớ để Madame Dumas trông đợi!

Cả bọn hấp tấp tiến về khu xóm trước mắt. Chờ họ đi xa xa một đổi, TC28 mới chạy tới nắm tay Lyly nói giọng mừng rỡ:

- Cô Lyly! Tôi rất lo sợ bọn họ nhận ra cô. Té ra chúng chưa nhận ra.

Lyly tươi cười:

- Cháu thì đình ninh bác không nhận ra cháu. Té ra bác nhận ra! Từ lúc nào vậy bác?

- Ngay khi cô bước lên canot! Cô ôm bó củi, tôi nhìn bàn tay cô biết không phải là của My Nương.

- Ủa? Cháu không thấy bác nhìn cháu bao giờ?

- Cũng vì tôi nhận ra cô ngay lúc đầu nên sợ bọn họ cũng nhận ra cô, nên không dám nhìn cô.

- Khi nãy cháu ngờ tên Heiniger, gián điệp người Đức đã nhận ra cháu... Ô, xin lỗi bác, cháu phải đi! Cháu phải theo họ mới được!

Tuy miệng nàng đàm thoại với TC28, mà mắt không rời bọn Korsakow. Nên chỉ vừa thấy bọn họ đi vào một gian nhà, nàng không chần chờ, phóng lên bờ, chạy vọt đi.

TC28 chỉ kịp nói vọng theo:

- Cô nhớ cẩn thận nhé!

Nàng chạy quanh co trên con đường hẹp, chớ không dám đi đường thẳng, để tránh tầm mắt bọn kia và cũng đi vòng bên hông, định ra ngõ sau. Bất ngờ nàng thấy bên hông nhà có vựa rơm cao ngất. Nàng nhanh chân núp vào vựa rơm.

Người Thái thường cất nhà sàn, nhưng gian nhà này nằm trên mô đất hơi cao hơn nên cất trệt và có lẽ là gian nhà rộng lớn nhất trong xóm. Nhà lợp lá, vách ván, mà vách đóng không kỹ lắm nên Lyly chú mắt nhìn vào thấy rõ mọi vật bên trong.

Korsakow và Heiniger ngồi đối diện hai đầu chiếc bàn dài. Hai dãy hai bên là bọn Vẹm, một bên có năm tên, một bên có sáu tên. Vị chi mười một tên Vẹm với Korsakow và Heiniger, cái bàn có mười ba người! Trước mặt mỗi người có một chai Coca-cola.

Đương nhiên họ bàn bạc bằng tiếng Nga. Bọn Vẹm báo cáo về tình hình quân sự của chúng tại Cam-Bốt và vùng biên giới Thái.

Nghe báo cáo, Lyly biết được bọn Vẹm bị "Liên quân Kháng chiến Việt Nam, Lào và Cam-Bốt" tấn công dồn dập và phá hủy nhiều đồn trú của chúng trên xứ Chùa Tháp. Và sự xuất hiện của Liên quân không khác gì ma quỷ, khi đó, khi đây... mà họ không thể nào tìm ra căn cứ Liên quân đặt tại đâu? Tuy nhiên chúng chưa biết được Kháng chiến quân Việt Nam do một tướng lãnh thời Đế nhị Cộng hòa cầm đầu, mà tên họ vị tướng này bọn họ vẫn chưa rõ đích xác. Một điều họ biết là Liên quân tuy rằng của ba quốc gia, nhưng điều động bởi vị

tướng Việt Nam Cộng hòa đó.

Sau khi nghe báo cáo, Korsakow hỏi:

- Con số điệp viên của chúng bay gửi vào chiến khu ra sao? Chúng đã tìm ra căn cứ địch và báo cáo tình hình quân họ thế nào chưa?

Một tên Vẹm nói:

- Chúng biệt tích! Chúng tôi gửi nhiều đợt, song không hiểu sao vẫn không được tin tức! Có lẽ chúng bị địch thủ tiêu! Vì thế hiện tại chúng tôi vẫn chưa rõ căn cứ địch đặt tại đâu?

Heiniger lên tiếng hỏi:

- Chúng bây giờ gửi điệp viên theo lối nào?

- Một số giả đầu hàng khi giáp chiến với địch. Một số giả làm thường dân trốn vào rừng, tìm họ xin gia nhập và một số giả làm người tỵ nạn ở các trại tỵ nạn Thái, Mã Lai, Nam Dương... tình nguyện đầu quân kháng chiến chứ không xin đi các quốc gia Âu Mỹ.

Korsakow nói:

- Bọn Việt Nam Cộng hòa sau lần thất thủ Saigon phải có nhiều kinh nghiệm và dè dặt khi tuyển quân lính chứ? Chúng bay gửi mấy thằng điệp viên ngu dốt, địch chất vấn vài câu đã bị lộ, tất nhiên chúng bị thủ tiêu, còn đứa nào sống mà báo cáo cho bọn bay?

Một tên Vẹm vội đính chính:

- Bẩm ông Cố Vấn, các điệp viên đều được huấn luyện kỹ trước khi tung ra.

- Huấn luyện thế nào?

- Huấn luyện mắt phải tinh, tai phải rõ, bộ óc thông minh để điều tra khám phá những bí mật của địch.

Korsakow xì một tiếng:

- Bộ óc thông minh của chúng bay tao biết quá rồi! Thông minh của con bò, con heo! Nếu không có đàn anh vĩ đại của chúng bay, giống ngu ngốc như chúng tay làm gì thắng nổi phe Ngụy?

Bị sỉ nhục tàn tệ nhưng có lẽ chúng đã nghe quen tai, nên mười một gương mặt Vẹm ngồi quanh bàn vẫn tươi tỉnh, không dám giận, cũng không dám chống đối Korsakow một lời!

Lyly thấy những gương mặt nọ, lòng oán ghét khinh khi đến cực độ, buông tiếng cười khẩy.

Cũng may tiếng cười nàng không to lắm, và bọn trong nhà mãi lo báo cáo phúc trình không để ý nghe người rình bên ngoài. Korsakow vụt hást hàm hỏi tên Vẹm, có lẽ vào hàng tướng:

- Mày có huấn luyện thằng điệp viên của mày cách ăn ở đi đứng như dân Ngụy không?

Tên nọ mỉm cười đáp:

- Quân Ngụy cũng là dân nước tôi, thì cách ăn ở đi đứng, ngôn ngữ của chúng tôi đâu khác quân Ngụy mà huấn...

Korsakow ngắt lời:

- Đấy! Đấy là điểm không tinh của chúng bay. Mày có biết dân Ngụy khác với quân bây một trời một vực không?

Tướng Vẹm hơi nhú mày:

- Bẩm ông Cố Vấn, họ khác chỗ nào?

Heiniger vụt xen vào đáp thay cho Korsakow:

- Khác nhiều chứ? Dân họ từ cách ăn ở đi đứng, ngôn ngữ chứng tỏ dân đã sống trong xã hội văn minh. Còn chúng bây ghì còn man rợ quá!

- Nhưng chúng không biết lưu manh xảo trá mới bị chúng tôi lường gạt. Chúng tôi thắng miền Nam nhờ có tài gian manh đấy chứ?

Heiniger cười nhạt:

- Phải rồi! Tài ấy thì chúng bay độc nhất trên thế giới. Nhưng bọn bay tung điệp viên mà chỉ có tài lưu manh cỡ hạ cấp thì lộ tẩy ngay chứ sao?

Tướng Vem bực tức ra mặt nhưng không dám cãi dây dưa. Korsakow vụt hỏi:

- Bọn bay có biết tại sao tao không đi thẳng từ Việt Nam qua đây gặp bọn bay, mà lại đi ngõ Bangkok không?

- Thưa, quả thật chúng tôi có thắc mắc về điểm này.

- Vì tao đoán căn cứ của kháng chiến Ngụy đặt tại Bangkok, chớ không nằm trong chiến khu.

Bọn Vem nghe nói đều giật mình xôn xao. Và Lyly đứng bên ngoài nghe câu nói ấy cũng hoảng kinh. Thật tình nàng không được nghe Chef kể về vụ này, nhưng nàng cũng đoán phe mình hợp tác với chính phủ Thái chống bọn cộng sản. Nếu quả đúng như thế, mà Korsakow đã nghi ngờ, thật là mối nguy cho phe mình. Nàng lắng tai nghe với lòng hồi hộp. Korsakow nói tiếp:

- Thật ra tao chỉ nghi ngờ mới qua đây để gặp Heiniger và theo Heiniger thì chưa thấy dấu hiệu gì chứng tỏ căn cứ chúng đặt tại Bangkok. Việc quan trọng phải làm là tung điệp viên thật nhiều để điều tra. Cần phải biết ổ chúng ở đâu mới tiêu diệt được.

- Bẩm ông Cố Vấn. Hiện tại tôi có sẵn 30 điệp viên đã huấn luyện tinh vi, sẵn sàng tung ra mặt trận địch. Kính xin trình diện ông cố vấn.

Hắn nói xong phất tay ra hiệu. Từ nhà sau có toán người lần lượt đi ra xưng tên họ chức vụ, trình diện Korsakow. Họ ăn mặc đồng phục bà ba đen như binh lính “Mặt trận Giải phóng miền Nam” thuở trước, đàn ông, đàn bà, trẻ già đủ hạng.

Korsakow chất vấn bọn người ấy một lúc rồi hỏi tướng Vem:

- Chúng bay đưa họ từ Việt Nam qua đây bằng lối nào?

- Thưa, để tránh tầm mắt gián điệp quốc tế và không lộ bí mật, chúng tôi được Đại tá Antipov, thuyền trưởng tiềm thủy đình MC457 cho quá giang tới hòn đảo này. Họ khởi hành từ bãi Cam Ranh. Lyly nghe câu này thì kêu thầm: “Trời ơi! Tiềm thủy đình Nga hoạt động trong vùng biển Thái Bình Dương! Mối nguy cho thế giới tự do! Không rõ Mỹ biết điều này chưa?”

- Rồi chúng bay định tung họ vào hàng ngũ Ngụy bằng cách nào?

Đây là câu hỏi của Heiniger. Nhưng Lyly mãi bận tâm về tiềm thủy đình Nga xuất hiện trong hải phận Thái Lan, nên không nghe câu hỏi này. Nàng chỉ nghe câu trả lời của tướng Vem:

- Chúng tôi sẽ chặn đón các thuyền vượt biên của dân miền Nam, giả làm cướp Thái Lan, giết họ quăng xuống biển, lấy giấy tờ họ, cho điệp viên thế vào. Sau đó điệp viên sẽ lên thuyền vượt biên chạy đến các trại tỵ nạn Á Châu. Số nam điệp viên lấy được giấy tờ của binh sĩ Ngụy thuở trước sẽ xin gia nhập kháng chiến quân. Vì kháng chiến Ngụy chỉ tuyển chọn những lính Ngụy thuở trước. Số điệp viên còn lại sẽ len lỏi vào hàng ngũ Ngụy ở Âu, Mỹ, Á, Úc... để hoạt động phá rối, gây chia rẽ thù nghịch giữa họ, thực hiện mọi mảnh khóc sao cho bọn Ngụy không thể nào hợp thành một lực lượng mạnh. Ngoài ra những điệp viên này được đồng chí chủ tịch nhà nước giao cho trọng

trách thành lập những cơ sở thương mại ở ngoại quốc, để rút tĩa ngoại tệ về nước bằng các dịch vụ chuyển ngân đen, và chuyển quà cáp, thuốc men, v.v...

Tướng Vẹm vừa nói vừa nhìn Korsakow với vẻ mặt hết sức hãnh diện, vì nghĩ rằng kế hoạch hấn vừa đưa ra thật tuyệt diệu, không thể chê được! Và quả thật Korsakow nghe xong gật gù, ra chiều vừa ý. Heiniger nhún vai cười nhạt. Riêng Lyly nghe kế hoạch của bọn Vẹm quá tàn nhẫn, lòng xúc động tột cùng, hai chân sụm xuống, ngã chúi vào đồng rơm.

Xui cho nàng, lúc ấy có một tên Vẹm từ trong nhà đi ra, có lẽ tìm chỗ tiểu tiện, thấy đồng rơm lao chao, hấn chạy tới đứng lúc nàng vừa lồm cồm đứng lên. Hấn quát:

- Mà làm gì ở đây? Rình rập nghe lỏm việc riêng của chúng ông hả?

Tên này nói tiếng Việt. Tuy kinh hoàng song Lyly cố trấn tĩnh, giả vờ không hiểu, lắc đầu và dọm chân muốn chạy. Tên nọ như đoán được ý nàng, hấn chụp cánh tay nàng kéo sệch vào nhà.

Nàng vừa lộ mặt đến ngưỡng cửa, ba tên Vẹm cùng đi trên canot tới đây lúc này và Heiniger cùng đứng lên một lượt. Korsakow vẫn ngồi yên, song đôi mắt lộ vẻ kinh ngạc. Có lẽ hấn nhận ra nàng? Trong khi Heiniger phóng tới chụp cánh tay nàng lôi trở ra ngoài, nói bằng tiếng Thái, giọng thật to dường như cố ý cho mọi người nghe:

- Mà làm tài công mà lái không giỏi, bây giờ chỉ có việc chờ khách mà chờ không được hay sao phải vô đây tìm? Muốn được thanh toán tiền thuê sòng phẳng, hãy trở ra ngoài ấy chờ thêm chút nữa. Bằng nhắm không chờ được thì lái canot trở về trước đi.

Hấn nói vừa xô nàng ra đường, Lyly có cảm tưởng như hấn

cố ý che chở cho nàng, mặc dù thái độ hấn mạnh bạo, vẻ mặt hằm hằm.

Bị xô, nàng chúi tới chạy được ba bước thì trong nhà tướng Vẹm vọt ra rượt theo nắm tay nàng giữ lại, và nói với Heiniger:

- Xin ông Heiniger chớ tha tên tài công. Hấn có thể là điệp viên CIA.

- Làm gì có chuyện này?

- Tôi quyết chắc như vậy, vì đồng chí Vu bắt gặp hấn đứng núp bên hông nhà nghe ngóng chuyện bàn bạc của chúng ta.

Heiniger mỉm cười:

- Ta không tin tên tài công này là CIA. Dù sao ông đã nghi ngờ, chờ khi về Pattaya ta sẽ giữ hấn lại để điều tra.

- Xin ông giao hấn lại cho chúng tôi giữ lại đảo này tiện hơn. Vì đảo này 80% dân chúng ủng hộ đảng cộng sản. Chính quyền Thái không kiểm soát được vùng này. Cho nên đảo này cũng là căn cứ hoạt động của chúng tôi trên lãnh thổ Thái. Vì thế chúng tôi giữ hấn ở đây là êm thấm nhất.

Lyly biết chắc, nếu nàng rơi vào tay bọn Vẹm thì sẽ bị chúng tra khảo hành hạ đến chết, nên đã sẵn sàng nuốt độc được khi bị chúng bắt đi. Người nhân viên CPQ nào cũng có mang theo thuốc bên mình. Miếng mề đai đeo nơi cổ nàng có nắp và bên trong là viên Cyanure nhỏ xíu, đủ khả năng đưa nàng giáp mặt thần chết trong vòng nửa khắc đồng hồ.

Không hiểu sao trong giờ phút cận kề cái chết Lyly bình tĩnh lạ? Nàng đứng im chờ quyết định của Heiniger. Nếu hấn không giao nàng cho bọn Vẹm, nếu hấn bắt nàng giải về Pattaya, nàng còn chút hy vọng sống sót, dù mong manh!

Một phút trôi qua...

Heiniger còn đang suy nghĩ, thì từ trong nhà Korsakow

bước nhanh ra, vỗ vai Heiniger nói:

- Việc bàn bạc hôm nay kể tạm xong, chúng ta trở lại đảo Dừa thôi!

Hắn nói với Heiniger, chớ không đếm xỉa đến bọn Vẹm. Tướng Vẹm nghe hắn đòi đi, vội vàng khúm núm thưa:

- Bẩm ông Cố Vấn! Chúng tôi sẽ đích thân lái canot đưa ông Cố Vấn và ông Heiniger trở lại đảo Dừa và sau đó về Pattaya. Còn tên tài công này chúng tôi xin giữ ở đây giao cho đồng chí Hồ Tàn điều tra và chúng tôi sẽ trình ông Cố Vấn trước khi ông Cố Vấn rời Bangkok.

- Chúng bay muốn theo tao đến đảo Dừa? Càng hay! Nhưng tên tài công cứ để hắn lên canot, để hắn cho tao xử!

Hắn quay mặt bước đi sau câu nói như một lệnh truyền. Heiniger sững bước một bên hắn. Ba tên Vẹm lót tót theo sau. Hai tên nắm hai cánh tay Lyly lôi tới.

Chúng không dám cưỡng lời Korsakow, nên bao nhiêu bực tức đổ lên đầu tên tài công mà chúng nghi là CIA.

Korsakow và Heiniger đi phía trước cũng dư biết cử chỉ hung bạo của bọn Vẹm đối với tên tài công, nên lúc bước lên canot, Korsakow quay mặt lại nói giọng thật lạnh:

- Chưa biết hắn có tội hay không, chúng bay không cần tỏ thái độ hung hăng với hắn. Cứ để hắn đi tự nhiên lên tàu, hắn không thể trốn ở đâu được mà tội bay lo!

Lyly được buông ra, song hai tên Vẹm vẫn đi kèm hai bên. Lyly có cảm tưởng như Korsakow và Heiniger cố ý che chở cho mình mà không hiểu lý do gì. Nàng không rõ cả hai đã nhận ra nàng là Madame Dumas chưa? Dù sao thì cái sợ của nàng chỉ độ chín phần mười. Còn một phần can đảm, nàng bình tĩnh đi tới mở dây neo và bước lên tàu tự nhiên như không có việc gì

xảy ra.

Nàng định ra phía trước, song một tên Vẹm mà Lyly nghe bọn chúng gọi là đồng chí Trung tá Sao, đã tiến nhanh ra đó mở máy canot chạy vút ra khơi.

Korsakow và Heiniger ngồi hàng ghế bên phải. Tướng Vẹm ngồi hàng ghế bên trái. Họ ngồi chềnh chênh với nhau chớ không đối mặt như chuyến đi.

Còn một tên Vẹm, có lẽ cũng vào hàng Tá, thì ngồi phía sau, cận chỗ Lyly đứng.

TC28 đã trông thấy mọi sự từ xa, bà ta kinh hãi lắm! Cho nên từ lúc mọi người lên canot, bà ngồi im, thụt đầu nấp vào tủ thức ăn.

Canot lướt sóng trùng dương một cách êm ái, song mọi bộ mặt đều lảm lì, không ai nói chuyện với ai, ngay cả Korsakow và Heiniger thường hay rì rì trò chuyện, bây giờ cũng im thin thít.

TC28 không thấy sự gì xảy ra mới lò dò đến gần Lyly dò hỏi bằng tiếng Thái:

- Con à, việc gì xảy ra mà mấy ông tỏ vẻ giận con lắm vậy? Chắc là tại con đi tìm mấy ông hối thúc ra về nên các ông ấy bực tức phải không?

Từ lúc bị bọn Vẹm bắt gặp nơi đóng rơm, Lyly không mở miệng nói lời nào, mặc cho tên nọ lòi, tên kia kéo. Sở dĩ nàng không dám mở miệng vì sợ họ nhận ra tiếng nói của mình là phái nữ. Bây giờ đương nhiên nàng cũng không dám mở miệng trả lời câu hỏi của TC28, nàng lắc đầu và đưa mắt ngăm bảo bà ta nên về chỗ ngồi, đừng nói chuyện lồi thối với nàng.

TC28 chừng như hiểu ý Lyly, bà ta hấp tấp thối lui. Bước chân gấp rút vấp vào miếng ván kê hơi cao dưới lườn canot,

bà té nhào. Thật là xui xẻo! Lyly hốt hoảng nhào tới chụp bà, cúi đầu chúí tới trước, chiếc khăn rằn tung ra, lòi mớ tóc quần dài gọn sóng của nàng.

Tên Vẹm ngồi gần đó thấy mớ tóc nàng bung ra, hấn đứng phắt dậy như cái lò xo, phóng tới chụp cánh tay nàng kéo đứng thẳng lên, đôi mắt trợn trừng giận dữ:

- Ủa, tên tài công! Màỵ là phụ nữ? Màỵ là cô... màỵ là bà...

Hấn đang giận run, vung tay định tát vào mặt nàng, vụt thụt tay về giọng nói ồm ồm ở không ra câu! Chỉ vì hấn đã nhận ra nàng chính là người đẹp mà hấn nghĩ là bồ của vị đàn anh vĩ đại Korsakow.

Canot nhỏ xíu thì sự lực đực phía sau, Korsakow với Heiniger và tướng Vẹm ngồi phía trước đều trông thấy. Tướng Vẹm cũng trở mắt kinh ngạc vì tới phút đó hấn mới nhận ra tên tài công là nàng. Hấn đứng lên, nét mặt hàm hàm, nhìn Korsakow nói:

- Tôi đã báo tin ông Cố Vấn rõ về việc dịch tung ra chiến thuật "mỹ nhân kế" để theo dõi hoạt động của chúng ta trên xứ này. Cô gái đó chắc chắn là CIA! Ông Cố Vấn chịu tin lời tôi rồi chứ?

Lần đầu tiên hấn dám nói với Korsakow bằng giọng hằn học, thiếu lễ độ. Gương mặt Korsakow và Heiniger vốn biến sắc khi bọn Vẹm khám phá ra tên tài công là Lyly. Bây giờ sau câu nói trách móc hỗn láo của tên Vẹm, sắc mặt Korsakow càng tái thêm.

Hấn vụt ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, giọng cười nghe không dễ chịu lắm. Hấn nói với tướng Vẹm:

- Ông yên chí! Tôi sẽ giết cô ta trước mặt ông. Như thế ông không phải lo lắng vụ cô ta nghe lỏm việc chúng ta bàn bạc khi

này. Ông cho tôi mượn cây súng. Ông đừng giận! Chờ xem tôi xử tội cô ta!

Đây cũng là lần đầu tiên hấn nói với tướng Vẹm không dùng lời miệt thị. Tướng Vẹm vô cùng thỏa mãn, sắc mặt dương dương hãnh diện, rút súng trao cho đàn anh vĩ đại Korsakow.

Cũng nên biết ba tên Vẹm đều có mang mỗi người một khẩu súng lục. Korsakow và Heiniger đều không mang vũ khí. Cho nên Korsakow mới hỏi mượn súng của tướng Vẹm.

Súng vừa cầm trong tay, Korsakow chìa thẳng về phía Lyly. TC28 mới lồm cồm đứng lên, bà ta nhìn thấy súng trên tay Korsakow dương ra thì kinh hãi té quỵ xuống, Lyly đứng trân trân chờ chết.

Korsakow bóp cò đồng lúc mũi súng lệch qua hướng khác. Phát súng nổ... một người ngã huỵch! Nhưng không phải là Lyly! Mà chính là tên Trung tá đứng gần nàng.

Tướng Vẹm còn đang ngỡ ngác kinh hoàng không hiểu Korsakow làm gì, thì mũi súng trên tay Korsakow đã kết liễu đời hấn và phát súng thứ ba trúng sau gáy tên Vẹm lái canot.

Mọi sự diễn biến thật nhanh và thật bất ngờ! Cho đến đôi Heiniger khi thấy Korsakow chìa súng về phía Lyly có lẽ hấn muốn can thiệp, nhưng hấn chưa kịp mở miệng nói hay có cử động gì, thì Korsakow đã thanh toán ba tên Vẹm trong nháy mắt.

Ba cái thầy ngã xuống, máu văng tung tóe trên canot trông thật ghê rợn. Korsakow cười một tràng dài, nói:

- Hạng ruồi nhặng thối tha như bọn bay mà cũng dám xúc phạm đến ta à? Kẻ nào biết và thấy những lỗi lầm sơ hở của ta, kẻ ấy phải chết.

Câu nói sau cùng của hấn khiến Heiniger biến sắc. Nhưng

Korsakow vụt cười giọng thật hòa nhã, hỏi Heiniger:

- Ông đã biết tên tài công này là giả mạo, là nàng từ lúc này phải không? Vì sao ông không tố cáo?

- Tôi nhận ra nàng từ khi thấy nàng lái canot không rành. Nhưng tôi không muốn nói ra, vì sợ bọn kia biết được sẽ xúc phạm đến ông.

Heiniger vừa đáp lời Korsakow, vừa quăng ba cái thây Vẹm xuống biển. Korsakow cười nhẹ:

- Cám ơn ông đã che dấu điều đó. Bây giờ thì bọn kia không còn nữa, ông và tôi không cần che giấu ai nữa, chúng ta hỏi tội cô nàng được rồi chứ?

Lúc nói câu nói ấy thì Korsakow đã đứng trước mặt Lyly rồi.

Nàng, sau cái chết hụt lại thấy người chết và máu, tâm thần giao động mạnh, đứng chết trân như cái xác không hồn. Nên chỉ câu nói của Korsakow nàng cũng chẳng nghe để mà sợ.

Heiniger sau khi quăng cái thây của tên Vẹm lái canot thì đứng yên nơi đó, quay mặt lại nói với Korsakow:

- Chúng ta khoan giết cô ta, chờ điều tra xem cô ta theo chúng ta làm gì?

- Ông nói phải lắm! Tôi đang muốn biết cô ta hoạt động cho ai? Vì lý do gì theo dõi bọn ta?

Hắn ngồi xuống ghế đối diện với chỗ nàng đứng, cất giọng ngọt ngào, xong sắc mặt thật lạnh:

- Tôi không quen hành hạ đàn bà, nhất là đàn bà đẹp! Nếu nàng chịu trả lời thật những câu hỏi của tôi, nàng được trả tự do ngay khi về đến Pattaya. Nàng chịu nói chứ?

Lyly vẫn còn trong trạng thái đờ đẫn, câu nói của hắn không

hiểu nàng có để tâm nghe không? Nàng vẫn lặng thinh! Korsakow không nghe trả lời liền hỏi một hơi:

- Có phải cô hoạt động cho CIA không? Cô được lệnh theo dõi tôi từ khách sạn Hilton phải không? Cô nhận lệnh từ đâu? Do ai? Đồng bọn với cô là mẹ con bà cho thuê canot này phải không?

Nàng vẫn lặng thinh. Hắn phát cáu nạt lớn:

- Tại sao nàng không trả lời? Nàng muốn ta hành hạ một chút khai à?

Heiniger vụt xen vào:

- Xin ông hãy để tôi tìm kế hoạch hỏi cô ta khi về đến Pattaya. Hiện cô ta đang kinh hoàng thái quá, chưa nói được đâu!

- Không! Chúng ta cần biết mọi sự ngay phút này, để nếu cần chúng ta giết cô ta quăng xuống biển không lưu dấu vết. Chứ như ông muốn đem cô ta về Pattaya, có phải chúng ta gặp khó khăn với chính quyền Thái không?

Sau câu nói, hắn không chờ sự đồng ý của Heiniger, đứng lên dí mũi súng nâng cằm Lyly, hỏi gặng:

- Có phải cô được lệnh CIA theo dõi tôi từ Hilton phải không? Tên tài công với người đàn bà này là đồng bọn với cô phải không?

Lần này hắn hỏi chỉ hai câu, và Lyly đáp gọn lỏn:

- Không!

- Nếu không, tại sao cô giả làm tên tài công theo tôi đến đây? Tại sao bà kia không phản ứng khi thấy cô thế vai trò con trai bà?

- Có lẽ... bà ta không nhận ra tôi.

Korsakow cười nhạt:

- Heiniger nhận ra cô ngay. Bà ấy không nhận ra người lạ ở chỗ con mình à? Thôi được! Tôi chỉ cần biết cô hoạt động cho ai? Được lệnh ai theo dõi tôi?

- Tôi không được lệnh của người nào, cũng không hoạt động cho ai hết. Tôi... Tôi theo ông cho vui...

- Cô nói láo! Cô không chịu khai thật là cô phải chết! Trước tiên ta giết người đồng bọn cô trước, để cô thấy ta không nhân từ trước đàn bà đâu.

Hắn nói xong câu ấy mũi súng đã chĩa thẳng về phía TC28 lúc ấy đang nằm bất tỉnh dưới sàn canot. Hắn từ từ lấy cò...

Kinh tâm động phách, Lyly nhào tới đánh rơi cây súng trên tay hắn. Nhưng nòng chậm một giây, viên đạn đã bay trúng bả vai nàng.

Lyly ngã xuống cùng lúc có tiếng nổ thứ hai phát ra. Tấm thân vĩ đại của Korsakow ngã lên mình Lyly. Con tàu giao động mạnh, song nàng đã bất tỉnh!

Lúc tỉnh dậy, Lyly thấy mình nằm trong gian phòng với những dụng cụ nhà thương. Tay trái nàng dính liền với ống dẫn máu và chai máu treo lủng lẳng trên đỉnh giường.

Mới đầu nàng ngạc nhiên không hiểu vì sao mình nằm đó, nhưng phút chốc nàng nhớ lại những gì đã xảy ra trên canot. Nhớ phút kinh hoàng khi Korsakow sắp giết TC28, nàng nhào tới đoạt súng, bị trúng đạn ngã xuống. Rồi Korsakow cũng ngã theo, và nàng không nhớ gì nữa.

Ai đã đem nàng vào nhà thương này? Heiniger hay TC28? Vì sao Korsakow ngã xuống? Hắn chết chẳng? Heiniger đã giết hắn để cứu nàng và TC28?

Nàng không phải thức mắc lâu, lúc ấy có tiếng reo mừng rỡ:

- Chị Lyly! Chị tỉnh dậy rồi à? Cám ơn Chúa!

Bây giờ Lyly mới thấy My Nương ngồi bên giường, đang nhìn nàng bằng ánh mắt vui mừng thân ái. Nàng mấp máy môi muốn hỏi bạn mọi sự xảy ra, nhưng nàng chưa kịp hỏi, My Nương đã nói:

- Ông Heiniger đưa chị vào nhà thương này đã hai ngày. Ông và em thay phiên túc trực một bên chị. Khi này ông trở vào nhà thương từ già, vì có việc khẩn cấp phải đi, sau khi được bác sĩ cho biết thương thế chị không còn nguy hiểm nữa.

Lyly hỏi bạn, giọng yếu ớt:

- Ông là ai? Vì sao ông làm thế?

- Ông có gửi cho chị mấy giòng từ già. Chị đọc rồi sẽ hiểu mọi sự.

My Nương nói, vừa mở ví lấy ra một phong thư. Nàng mở thư đưa ra trước mặt bạn. Lyly đọc mấy giòng tiếng Anh viết vội vàng như vậy:

"Cô Lyly thân ái."

"Tôi có việc khẩn cấp phải về Mỹ, nên rất tiếc không thể chờ cô tỉnh lại để hỏi thăm sức khỏe. Tuy nhiên tôi cũng an tâm vì bác sĩ cho biết vết thương cô không còn gì nguy hiểm nữa. Độ một tuần cô có thể trở về Suisse."

"Tôi được lệnh cấp trên tương trợ và bảo vệ cô. Nào ngờ mọi sự xảy ra quá cấp bách, tôi không kịp trở tay. May mà vết thương cô không nặng. Chỉ vì cô bị mất máu nhiều nên cần tạm bỏ vài tịnh dưỡng một thời gian."

"Hy vọng lần tới sang Âu Châu, tôi có dịp ghé thăm xứ thơ mộng ấy và lúc đó đòi cô đãi món đặc biệt "Fromage Fondu"

của người Suisse. Chúc cô chóng bình phục và nhiều may mắn."

"Ký tên: Steve Harrison 008. (TB: Chắc cô không thích tôi mang tên Heiniger phải không?)"

- 008? Điệp viên CIA? Heiniger là điệp viên CIA?

Lyly buột miệng kêu khê sau khi đọc xong lá thư. My Nương mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy!

- Trời ơi! Vậy mà em tưởng hấn làm gián điệp cho KGB của Nga!

- Cũng đúng nữa!

- Gián điệp đôi à? Tại sao hấn làm thế?

- Không đúng lắm! Thật ra 008 là điệp viên CIA, mang tên Đức Heiniger, giả vờ làm việc cho KGB để thấu rõ mọi hoạt động của địch.

- Phải rồi! Chef cho ta rõ CIA báo tin Korsakow từ Saigon vừa về Moscou sẽ bay qua Bangkok với cái tên Meier. Tức là CIA theo dõi từng bước đi của Korsakow, thì lẽ nào lại buông? Cho nên CIA tiếp tục theo dõi Korsakow ở đây. Và người đó là Heiniger, tức 008!

Bỗng nàng nhăn mặt nói:

- Như vậy mọi sự Heiniger hay 008 đã trình về CIA rồi. Chef mình chắc cũng rõ tất cả rồi, em đâu cần báo cáo gì nữa?

My Nương lắc đầu:

- Không! Chị phải làm đủ vai trò và bổn phận của chị chứ. Tuy cơ quan mình và CIA Mỹ hợp tác, nhưng mình có phần mình, đâu có thể lúc nào cũng nhờ cậy người?

- Chị nói đúng!

Lyly nhắm mắt lại hồi tưởng những lần chạm mặt Heiniger. Nhớ đến nụ cười quái gở của chàng ta, cái nhìn chằm chọc của chàng ta, những lời nói phá đám của chàng ta không muốn Korsakow cho nàng theo ra biển, v.v... Khi ấy nàng oán ghét thâm thù gương mặt chàng ta. Giờ nàng mới thấy gương mặt ấy thật đẹp trai và khả ái, không khác gì anh chàng James Bond 007 trên màn ảnh.

Nàng vụt mở mắt ra, miệng chúm chím cười và lẩm bầm cái tên:

- Steve Harrison 008! Steve Harrison 008!

- Hả? Chị nói gì?

Câu hỏi của My Nương làm Lyly ngưng ngưng, giả vờ nói lảng:

- Hy vọng vết thương không làm theo. Chứ không em mặc áo tắm hết được!

My Nương cười dòn:

- Giai nhân sắc nước hương trời như chị, sá gì một vết theo mà làm mất vẻ khuynh thành được chứ?

Bỗng nhiên Lyly sực nhớ đến TC28, kêu lên:

- Bác Trần Châu ra sao? Bác không có gì đáng lo chứ?

My Nương nắm tay bạn trấn an:

- Bác ấy không bị hề hấn gì! Chính bác ấy lái canot đến đảo Dừa đón em.

Biết bạn còn nhiều thắc mắc, My Nương kể:

- Theo lời ông Heiniger tường thuật, thì hôm đó trong lúc quảng thầy tên Vem lái canot xuống biển, ông lấy cây súng của hấn mà Korsakow không lưu ý. Đến chừng thấy chị và TC28 bị uy hiếp, Heiniger quyết định giết chết Korsakow để giải

nguy. Nhưng phát súng Korsakow nổ trước nên mới trúng chị. Sau đó thì Heiniger gọi TC28 tỉnh dậy giúp ông băng bó tạm vết thương cho chị. Trong khi đó ông lái canot như bay về Pattaya và đưa chị vào nhà thương này cứu cấp. TC28 một mình trở lại đảo Dừa đón em.

Nàng vụt ngưng kể, hỏi bạn:

- Chắc chị còn nhớ bọn lính Vẹm trên thuyền đánh cá còn chờ chủ tướng họ trở lại đảo Dừa chứ?

- Em nhớ! Bọn chúng thấy TC28 trở lại mà không thấy Korsakow, Heiniger và ba cao cấp chúng, chúng có thắc mắc gì không?

- Chúng chết trước rồi, còn đâu để thắc mắc!

Lyly trở mắt nhìn bạn. My Nương nói tiếp:

- Chính em giết bọn ấy!

Thấy sắc mặt bạn biến đổi sau lời thú nhận của mình, My Nương nghiêm giọng:

- Chắc chị trách em cả gan giết người? Sự thật em không định giết chúng. Đây là trường hợp bất đắc dĩ em phải ra tay để không lộ tung tích của chị. Vì lúc ấy em đang đóng vai trò chị. Và lại chúng ta tranh đấu cho chủ nghĩa quốc gia dân tộc, đánh dẹp bọn cộng sản cứu quốc. Và cuộc tranh đấu nào cũng có đổ máu và đôi khi tàn nhẫn.

Lyly lắc đầu:

- Em phục chị chớ làm gì trách chị? Chúng mình chọn nghề này cái chết nằm trong tâm tay. Đôi khi muốn tranh thủ cái sống phải ra tay hạ thủ kẻ đối đầu là lẽ đương nhiên. Khi nãy em có khâm phục CIA theo dõi bám sát kẻ thù. Nhưng bây giờ em cũng rất hạnh diện cho CPQ của mình. Em phục Chef khéo chọn chị giữ vai trò quan trọng trên phần đất này. Em phục

chị, người phụ nữ nhiều can đảm và tài trí, ngay cả bác Trần Châu ở vào tuổi ấy vẫn hoạt động hằng hái và tài tình! Chị nghĩ xem, em chỉ có điện thoại báo tin ngày giờ và địa điểm hò hẹn giữa Korsakow và bọn Vẹm. Thế mà chị và TC28 đã xoay sở để một người làm chủ tàu, một người làm tài công. Chị và bác Trần Châu thông thuộc đường đi trên biển. Chị lái canot như một tài công rành nghề, hóa trang khéo léo qua mặt được bọn Vẹm, mà ngay cả em cũng nhìn không ra! Thử hỏi, một người tài trí tầm thường có làm được những điều đó không?

My Nương khiêm nhượng lắc đầu:

- Hoạt động trên xứ này phải rành đường bộ và đường thủy là lẽ đương nhiên. Biết lái xe hay biết lái tàu cũng là bổn phận. Vì đảng Phục Quốc của mình nằm một phần trong quê hương, một phần ngoài quê hương. Nên con đường biển cả gần như là con lộ chính của phe mình. Đương nhiên địch cũng biết rõ điều đó, nên chúng tuần tiểu thật kỹ ở những vùng ven biển. Bọn em không những phải biết rõ đường đi, mà còn phải biết ngày giờ nào, lộ trình nào có tàu địch đi tuần, để tránh sự chạm trán với họ.

Lyly nhìn bạn với ánh mắt khâm phục:

- Đã vậy chị tay không, làm sao thanh toán được lính Vẹm trên tàu đồng đảo đường ấy?

My Nương lắc đầu:

- Chúng chỉ có năm tên!

- Năm tên đàn ông với vũ khí! Còn chị con gái lại tay không! Trời ơi, em không mừng tượng với lối đánh nào chị thanh toán được bọn họ?

My Nương cười:

- Em phải bắt chước chị, dùng "mỹ nhân kế" đó chứ!

Để bạn không phải hoài thắc mắc, My Nương kể một hơi:

- Hôm ấy thay áo tắm của chị xong, em chạy đến bãi đứng nhìn nhe cho bọn họ trông thấy tưởng lầm là chị. Bất thần em thấy canot ra khơi thì hoảng kinh, biết chị gặp khó khăn trong lớp tài công. Em lính quýnh mà không biết làm sao? Ngồi ôm đầu một lúc em nghĩ: “Có TC28 trên tàu, chắc bác ấy nhận ra chị và chắc bác biết những khó khăn của chị, bác sẽ dành lái canot thay chị.” Vì nghĩ thế em an tâm xuống nước bơi lội và trở lên nằm trên bãi cát chờ chị. Bất thần em nghe tiếng chân một người đi tới. Em biết ngay là bọn Vẹm trên tàu đánh cá, em sợ hấn nhận ra em không phải là chị, nên nằm úp mặt trên cát. Nào ngờ tên nọ tưởng em mê ngủ, hấn muốn dở trò bắn thiu, hấn đi nhẹ tới gần, cởi bỏ áo quần, nhào lên mình em. Hấn không ngờ em theo dõi mọi cử động của hấn, vừa lúc hấn nhào tới, em lăn một vòng và đứng phắt dậy chụp cây súng của hấn lấy cò. Hấn chết ngay phát đạn ấy. Em sợ bọn kia nghe tiếng nổ sẽ lò dò tới nên kéo xác hấn giấu vào khe đá. Một lúc không lâu quả thật có một tên khác đi tới, chắc là hấn đi tìm bạn hấn. Thế rồi hấn cũng thấy em nằm ngủ trong lớp bikini. Hấn cũng có tư tưởng và hành động của bạn hấn. Rồi hấn cũng chết vì khát tình. Cứ thế, cả năm tên Vẹm cùng chết một trường hợp, thật buồn cười.

Lyly cười nhẹ, lắc đầu:

- Đàn ông gặp gái mặc bikini nằm một mình giữa biển hoang thì khoan khoái, hồn bay tận mây xanh, có còn biết trời trăng gì nữa mà chẳng bị người giết một cách dễ dàng?

- Chef mình biết lợi khí của đàn bà con gái nếu biết dùng thì đúng mãnh hơn cả thiên binh. Cho nên đã năm năm qua ông chưa tuyển một nam nhân nào trong ngành tình báo.

- Chắc là chưa tới lúc cần! Đến lúc cần một anh chàng đẹp

traí để “cua” mấy bà cán bộ Vẹm, chắc ông phải tuyển nam nhân!

Cả hai cười vang sau câu nói của Lyly. Bất thần điện thoại trong phòng reo lên. My Nương chụp máy điện thoại vừa kê vào tai đã nghe tiếng cười dòn ở đầu dây bên kia. Giọng cười thật to! Lyly nằm trên giường mà nghe âm thanh từ máy phát ra lồng lộng. Nàng cười nói với bạn:

- Em chỉ cần nghe tiếng cười, biết là Chef! Không cần ông phải mở miệng xưng tên.

My Nương sau khi báo cáo tình hình sức khỏe của Lyly với Chef của họ, tức “Trụ Cờ Vàng”, thì hỏi:

- Chef muốn nói chuyện với Lyly không?

Người ở đầu giây bên kia nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Chỉ sợ cô ấy giận tôi đã bảo cô ấy đi tắm biển Thái Bình Dương mới gặp nạn.

- Chef đừng lo! Chị ấy không giận đâu! Chuyến này tuy có xui mà đắc thắng về vang!

- Tôi biết tài các nàng. Tôi phục nhất các cô.

- Thôi, Chef đừng “xạo”. Nói chuyện với Lyly nhé!

My Nương nói câu ấy cười như nắc nẻ và kê máy điện thoại vào tai bạn. Lyly không chờ Chef lên tiếng, vội vàng xin:

- Chef cho Lyly ở lại Thái Lan tắm biển một tháng nhé?

- Tắm biển lâu ngày không sợ nắng ăn đen thui à? Cô không thích trượt tuyết à?

- Ai lại không thích trượt tuyết! Nhưng mùa này đâu phải mùa đông mà trượt tuyết? Mùa này về Âu Châu chỉ có tắm piscine!

- Vậy là cô làm rồi! Nếu bây giờ tôi cho cô đi trượt tuyết,

cô thích không?

Lyly nghĩ: Ở Thụy Sĩ mùa này tuyết chỉ còn trên đỉnh núi, những vùng dành cho người trượt tuyết thì không còn gì, nên đáp một cách hăng hái:

- Nếu Chef tìm ra được chỗ nào còn tuyết để trượt, thì Lyly nhất định cuốn gói ra đi, không thêm xin ở lại đây làm gì.

- Nếu thế thì tuần sau cô rời nhà thương lấy phi cơ trở về Suisse ngay để nhận giấy tờ và vé máy bay đi Moscou trượt tuyết. Mọi việc TV29 sẽ giải thích cho cô trước khi đi.

Giọng nói thật nghiêm chỉnh và điện thoại cúp ngay sau khi lệnh vừa dứt, Lyly ngơ ngác không tin là thật. Một lúc sau nàng chột bậm môi, đập tay lên giường thỉnh thịch, mếu máo nói:

- Em lại mắc mưu ông già! Em lại mắc mưu ông già!

My Nương thấy thái độ của bạn, vừa gác điện thoại lên bàn, vừa cười hỏi:

- Vụ gì mà chị có vẻ giận Chef lắm vậy?

- Ông không cho em ở lại đây chơi với chị! Em phải đi Moscou! Em phải đi trượt tuyết ở Moscou!!!

CHƯƠNG HAI

LL12 ĐI MOSCOU